

75. Anmeldelser til bagmandspolitiet (SØIK)

Økonomisk kriminalitet bliver ikke mindre alvorlig af, at ingen har forsøgt at gribe ind. FDV's områdebeskyttelse af udlejningsmarkedet samt de privilegier, FDV har tilranet sig i forbindelse med parallelimport af videogrammer, har ganske vist stået på i årtier, men er ikke desto mindre aktuelle økonomiske forbrydelser af særlig karakter.

Bagmandspolitiet

Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet, også kaldet SØIK eller bagmandspolitiet, varetager ifølge anklagemyndighedens hjemmeside sager om særlig økonomisk kriminalitet. Det vil navnlig sige sager, hvor der formodes at være begået en økonomisk forbrydelse

af et betydeligt omfang,
som led i organiseret kriminalitet,
ved anvendelse af særegne forretningsmetoder eller
som på anden måde er af særlig kvalificeret karakter.

FDV's oprettelse af et konkurrencebeskyttet marked for udlejning af film

Den økonomiske kriminalitet er konkurrencebeskyttelsen af udlejningsmarkedet i Danmark i og med, at denne markedskontrol er en overtrædelse af EF-traktatens konkurrenceregler. Hovedmanden bag er Johan Schlüter, der agerede på vegne af Foreningen af Danske Videogramdistributører (FDV) og en række internationale filmselskaber, herunder især Warner Brothers, Inc.

FDV kan sammenlignes med 30'ernes mafia på den måde, at den ved hjælp af økonomiske trusler mod udlejernes virksomheder, normalt leveringsnægtelser og illegitime erstatningskrav, gjorde videoudlejere afhængige af FDV, der enerådigt kontrollerede, hvem der fik adgang til at drive udlejningsvirksomhed i Danmark. Alle på markedet var tvunget til at acceptere FDV's vilkår og betingelser.

Konkurrencebeskyttelsen har kostet danske videoudlejere et anslået beløb på 2-3 milliarder kr. i overpriser siden 1981. Dertil kommer tab for de licenshavere, der ikke fik adgang til det danske udlejningsmarked. Hele forløbet er gennemgået og dokumenteret i bogens del 2 og 3. Hovedelementerne er følgende:

1. FDV's autorisationssystem udelukkede udlejning af importerede film.
2. Systemet blev håndhævet med leveringsnægtelser og erstatningskrav.
3. EU-Domstolens dom i Warner-sagen i 1988 blev systematisk misbrugt til at give det misvisende indtryk, at monopolet var baseret på EU-lovgivning.
4. Da monopolet i 1988 var truet af manglen på en virkelig udlejningsret, blev Folketinget forledt til at tro, at salg af videogrammer var forbudt, og at den foreslåede § 23, stk. 3, i ophavsretsloven var nødvendig for at tillade salg.
5. Medlemmerne af FDV førte sig uberettiget frem som ophavsmænd.

FDV's og IFPI's indgreb i importen af konkurrenternes udgivelser

FDV har på lignende bedrageriske måde oprettet et konkurrencebeskyttet marked for salg af lovligt udgivne eksemplarer af filmværker. Allerede før EU-Domstolen via Silhouette-sagen tvang medlemsstaterne til at indføre regional konsumtion, begyndte FDV og den danske gruppe af IFPI at føre sig frem, som om det var en selvfølge, at import af film og musik fra tredjelande kræver tilladelse fra en af de to organisationer. Dette er gennemgået i bogens del 4 og 5.

Situationen kan sammenlignes med, at jeg i en karnevalsbutik køber en falsk Q-Park uniform og derefter opkræver parkeringsafgift af bilejerne for alle byens parkerede biler. Jeg fører mig overbevisende frem med så stor selvtillid, at ingen anfægter min myndighed. Alle adlyder mig uden at gøre indsigelse, men hvis det afsløres, at jeg ikke repræsenterer en legitim myndighed og blot beriger mig selv, vil jeg blive straffet. Samme regler bør gælde for FDV og IFPI.

FDV's og IFPI's markedskontrol er helt uden demokratisk legitimitet. Ikke én eneste politiker i Europa har ønsket, at en national "generalimportør" skal kunne kontrollere, hvem der må importere hvad til EU's forbrugere. Det er dygtigt bluff.

Misere om regional konsumtion kontra international konsumtion er opstået på grund af formuleringer i varemærkedirektivets artikel 7 og i låne/leje-direktivets artikel 9. Hvis formålet med varemærkeskyttelse og spredningsret ignoreres, er det muligt at opfatte bestemmelserne som et nyt begreb: "regional konsumtion". Det lykkedes lobbyisterne at skabe så meget tvivl, at det blev nødvendigt at vælge mellem regional konsumtion og international konsumtion på fællesskabsplan. Ellers kan Fællesskabet ikke forblive "et område uden indre grænser".

I Silhouette-sagen valgte EU-Domstolen regional konsumtion. Ja, jeg mener, at EU-Domstolen traf det forkerte valg, men det er nu engang EU-Domstolen, der har kompetencen, og hovedformålet med at gennemføre ét konsumtionsprincip på fællesskabsplan opnås trods alt, nemlig "et område uden indre grænser".

Spørgsmålet i Silhouette-sagen var følgende: Skal Silhouettes forbud mod salg af Silhouettes egne briller håndhæves i EU, når Silhouette har markedsført dem uden for EU? Ja, svarede EU-Domstolen, der opfyldte Silhouettes ønske om at beskytte deres "normale" marked. Det styrkede Silhouettes konkurrencesituation i tredjelandene, så Silhouette kunne sænke priserne dér uden samtidig at risikere at torpedere hjemmemarkedet med sine egne billigere produkter.

Den danske fortolkning af regional konsumtion har intet til fælles med dette. Det bemærkes især, at Silhouette selv havde forbudt importen af egne produkter, og at forbuddet skulle respekteres på samme måde i hele EU.

I Danmark har de to organisationer af simple licenstagere blot bemyndiget sig selv til at bestemme over import og videresalg af andre licenstageres udgivelser. De har opdelt det indre marked i strid med formålet, og de har gjort det for egen vindings skyld. Konkurrenceforvridningen er medvirkende årsag til de meget høje danske forbrugerpriser og et forringet kulturudbud.